

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab initio Pontificatus usque ad
Annum 1746

Luxemburgi, 1752

CIII. De applicatione Missæ Parochialis pro Populo; Conventualis verò pro
Benefactoribus Ecclesiæ. Item de Divinæ Psalmodiæ cantu. 19. Augusti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74696](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74696)

Concil.
Labb. Tom.
14. pag. 334.
Vide Epist.
Monach. S.
Maronis ad
Hormiflam
Papam Tom.
4. Concil.
Labb. pag.
1451. & Re-
fponfionem
eufde Horm-
iflæ Tom.
5. Concil.
Labb. pag.
143.

Pius IV.
Epist. ad
Moylem Ma-
ronit. Pa-
triarch. 1.
Sept. 1562.
Clem. VIII.
ad Sergium
Patriarch.
1. Aug. 1595.
Urban. VIII.
ad Johann.
Patriarch.
30. Aug.
1615.
Clemens XI.
ad Jacobum
Patriarcham,
Epifcopos,
& Maronitas
omnes 29.
Jan. 1721.
Breve SSini
D. N. die 16.
Mar. 1743.
Innoc. III.
Bulla ad Hie-
remiam Ma-
ronitarum
Patriarcham
die 3. Jan.
1715.
Pfal. 79.

CIII.

De Applicatione Miffæ Parochialis pro Populo,
Conventualis verò pro Benefactoribus Eccle-
fiæ. Item de Divinæ Pfalmodiæ cantu.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Archiepif-
copis, cunctisque locorum Ordinariis per
Italiam confluentis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam
Benedictionem.

Pontifex Pa-
torales fol-
licitudines
cum Epifco-
pis libenter
comunicat.

CUM semper oblatas Nobis occasiones Apo-
stolica fcripta dirigendi ad Fraternitates
Vestras libenter amplectimur, ut fincera No-
stræ erga Vos dilectionis argumenta frequenter
eluceant; tum verò majori animi alacritate idi-
psum præftamus, quum ad excitandum Frater-
nitatum Vestrarum zelum pro conservatione re-
ctæ difciplinæ in Clero regimini Vestro com-
miffio, præfentibus rerum aut temporum con-
ditionibus commovemur. Nec enim impofitum
imbecillitati Nostræ omnium Ecclefiarum folli-
citudinis onus aliter fufcinere Nos poffe confi-
dimus, quam fi Divini Cultus augmentum, at-
que exactam Ecclefiasticarum Sanctionum in fin-
gulis Diœceffibus custodiam, religiofa vigilan-
tium Paftorum curæ, identidem inculcando,
commendemus.

De applica-
tione Miffæ
Paroch. &
Conv. &c.
plura decre-
ta edita a
Cong. Conc.

§. 1. Hujus porrò Epiftolæ ad Vos fcribendæ
occafionem Nobis atque argumentum in primis
præbet onus illud, quod omnibus animarum
curam gerentibus incumbit, applicandi Miffam
Parochialem pro Populo ipforum curæ com-

miſſo; tum etiam applicatio Miſſæ Conventualis,
quæ pro Benefactoribus in genere faciendæ eſt
ab iis, qui Miſſas canunt in Eccleſiis Patriarcha-
libus, Metropolitanis, Cathedralibus, & Colle-
giatis; tum denique debitum præſtandi, quo
tenentur Canonici prædictarum Eccleſiarum Cho-
ro aſſiſtentes. Cujus quidem argumenti minimè
nova, ſed a Scriptoribus frequenter habita tra-
ctatio eſt; cumque ea res in hujus Almæ Urbis
Noſtræ Congregationibus, & potiſſimum in Con-
gregatione Venerabilium Fratrum Noſtrorum
S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Inter-
pretum, cujus Secretarii munere olim in mino-
ribus conſtituit multos annos perfuncti ſumus,
multoties diſcuſſa, ac definita fuerit; quoniam
earundem Congregationum Decreta plerumque
circa eam uniformia, & ſibi conſona prodierint,
eorumque Decretorum nonnulla etiam Pontifi-
ciam Prædeceſſorum Noſtrorum approbationem
& confirmationem meruerint; minimè tamen
mirandum eſt, eorum noticiam ad ſingulos
quoſque Veſtrum non adhuc perveniſſe. Qua-
propter non modò opportunum, verum etiam
neceſſarium duximus, Encyclicam hanc Epifto-
lam ad Vos ſcribere, per quam, ſublata de-
mum diverſarum, in quas Scriptores abierunt,
opiniorum varietate, conſtans hujus Apoſtoli-
cæ Sedis ſententiæ prædictis de rebus cuilibet
innoteſcat; & Fraternalitibus Veſtris quædam
veluti norma, ac regula ſuppetat, juxta quam
Synodales, aliasque Veſtras circa præmiſſa Con-
ſtitutiones, Ordinationes, ſeu Ediſta, quorum
publicationem Vobis injungimus, dirigere vale-
atis. Eorum verò executionem, dum, jux-
tâ ea, quæ in præſentibus tenenda atque ſer-
vanda præſcribimus, omni, qua decet, folli-
citudine, ac vigilantia urgere ſtudebitis, mi-
nimè dubitandum Vobis erit, ne Statutorum
Veſtrorum implemento obicem, aut moram
aſſerre valeant recurſus ad hujus Noſtræ Cu-
riæ Tribunalia forſitan habendi; utpote quos
omnino rejiciendos eſſe præcipimus, ac jube-
mus: Quamobrem has ipſas Literas Noſtras
in ſingulorum Tribunalium Regiſtris aſſervari vo-
lumus, atque ad earum præſcriptum, tam ip-
ſorum Tribunalium reſolutiones, quam de Ve-
ſtris decretis, quæ ipſis præſentibus inhærentes
edituri eſtis, judicia, exigi & conferri man-
damus.

§. 2. Et quidem quod nuper enunciavimus,
Sacroſanctum Miſſæ Sacrificium a Paſtoribus ani-
marum applicari debere pro Populo ipſorum
curæ commiſſo, id, veluti ex Divino præcepto
deſcendens, a Sacra Tridentina Synodo diſerte
exprimitur ſeſſ. 23. cap. 1. de Reformat. per hæc
notabilia verba: Cum præcepto Divino manda-
tum ſit omnibus, quibus animarum cura commiſſa
eſt, oves ſuas agnoſcere, pro his Sacrificium offerre:
Et quamvis minimè deſuerint, qui per inanes,
& frivolos interpretationes hujusmodi obliga-
tionem a Sancta Synodo memoratam de me-
dio tollere, vel ſaltem extenuare contenderint;
quum tamen relata Concilii verba fatiſ clara
& perſpicua ſint, quumque prædicta Congre-
gatio ejuſdem Concilii interpretationi priva-
tivè præpoſita, conſtanter edixerit, eos quibus
animarum cura demandata eſt, non modò Sa-
crificium Miſſæ celebrare, ſed illius etiam fru-
ctum medium pro Populo ſibi commiſſo appli-
care debere, nec illud pro aliis applicare, aut
pro hujusmodi applicatione elemoſynam perci-
pere poſſe; quodque magis intereſt, quum hæc
intelligentia a Prædeceſſoribus Noſtris Romanis
Pontificibus approbata fuerit, & confirmata;
nihil jam amplius ulli Veſtrum deſiderandum
ſuperſt, ut eam amplecti, eidemque obſequi,
necnon illius promptam executionem in Veſtris
reſpective Diœceſibus omni ſtudio procurare
debeat.

Quibus in-
hærendo,
præſentes li-
teræ publi-
cantur.

Appellatione
remota, exe-
quendæ.

Applicatio
Miſſæ Paro-
ch. pro Po-
pulo, Con-
cilii Trid. &
Scdis Ap. de-
cretis ſan-
cita.

1744.
Sed variis
effugiis de-
clinari soli-
ta.

Etiā Vica-
rii amovibi-
les, & tem-
porarii, ac
Regulares ad
id teneantur.

Non obstan-
te defectu
Congruæ,
aut quacum-
que contra-
ria consue-
tudine.

Diebus ta-
men Festis
de præcepto
dumtaxat.

§. 3. Neque Nos tamen, qui, ut superius in-
nuimus, in minoribus adhuc degentes, munus
Secretarii prædictæ Congregationis Concilii Tri-
dentini Interpretis plures annos obivimus, alio-
que non paucos partim in Anconitanæ Cathedra-
lis, partim in Metropolitanæ Bononiensis,
Patriæ nostræ dilectissimæ, quam adhuc retine-
mus, gubernatione assidue transeimus, non in-
quam Nos latent multiplicis generis effugia, per
qua nonnulli prædictæ obligationis implemen-
tum declinare satagunt, quibusque proinde op-
portune a Nobis est occurrendum.

§. 4. Quum enim Sacrum Tridentinum Con-
cilium, ne Animarum cura negligatur, non uno
in loco Episcopis mandet, ut quotiescumque
opus fuerit, idoneos Vicarios cum certorum
fructuum assignatione ad eandem curam exercen-
dam eligant ac deputent, uti videre est in *sess. 6. cap. 2. sess. 7. cap. 5., & 7. sess. 21. cap. 6. sess. 25. cap. 16.*; non raro autem eveniat, ut aliqua
Ecclesiâ Parochiali vacante, Vicarius pariter ad
implenda hujusmodi Ecclesiæ onera, usque ad
novi Rectoris electionem, ab Episcopo deputa-
ri debeat, eodem Concilio Tridentino id jubente
sess. 24. cap. 18. de Reform.; nonnulli ex hujus-
modi Vicariis nituntur se ipsos a prædicta obli-
gatione subtrahere, vel ex eo quod, habituali
curâ penes alium seu alios residente, ipsi actuali
dumtaxat exerceant; vel quod ipsi sint ad
nutum amovibiles; vel ad breve tempus hujus-
modi curâ sint additi: ut nihil hic loquamur de
Parochis Regularibus, qui a prædicta applica-
tione Missæ pro Populo nonnunquam alienos se
ostendunt. Itaque mens Nostra, & sententia est,
sicuti etiam pluries a prælaudatis Congregatio-
nibus judicatum fuit ac definitum, quod omnes
& singuli, qui actu Animarum curam exercent,
& non solum Parochi, aut Vicarii Sæculares, ve-
rum etiam Parochi, aut Vicarii Regulares, uno
verbo, omnes & singuli, de quibus supra dictum
est, atque alii quicumque, etiam specificæ & in-
dividua mentione digni, æque teneantur Missam
Parochialem applicare pro Populo, ut præferat,
ipsorum curâ commisso.

§. 5. Nonnulli vero ad evitandum hujusmodi
obligationis implementum, allegare solent, con-
gruus sibi Parochiæ suæ redditus non suppetere;
alique denique ad inveteratam consuetudinem
confugiunt, sustinentes id neque sibi, neque de-
cessoribus suis, per longum tempus, quod im-
memorable affirmant, unquam in usu fuisse.
Nos autem ad præcedentes prædictæ Congre-
gationis Concilii resolutiones nostram approba-
tionem & confirmationem extendimus; & qua-
tenus opus sit, auctoritate Apostolica, iterum
tenore præsentium decernimus & declaramus,
quod licet Parochi, seu alii, ut supra, animarum
curam habentes, congruis præfinitis redditibus
destituantur, & quamvis antiquâ seu etiam im-
memorabili consuetudine in ipsorum Diœcesibus,
seu Parochiis obtinuerit, ut Missa pro Po-
pulo non applicaretur, eadem nihilominus om-
nino in posterum ab ipsis debeat applicari.

§. 6. Dum tamen diximus, omnes animarum
curam habentes, Missæ Sacrificium pro Populo
sibi commisso applicare debere, non ideo statu-
ere volumus, eosdem aut quotidie, aut quo-
tiescumque celebraverint, ad prædictam applica-
tionem pro Populo teneri. Et quidem Sacrosan-
ctâ Tridentina Synodus *sess. 23. cap. 14.* præ-
cipit Episcopis curare, ut Sacerdotes saltem die-
bus Dominicis, & Festis solemnibus, Missarum
sacra faciant, *si autem curam habuerint anima-
rum, tam frequenter, ut suo muneri satisfaciunt,
Missas celebrent*; in pluribus autem Synodalibus
Episcoporum Constitutionibus novimus provide
constitutos, ac designatos esse dies, quibus ani-
marum Pastores Missas celebrare debeant. At
vero Nos id unum in præsentem suscepimus de-

cernendum, quando nimirum iidem pro Popu-
lo celebrare & applicare teneantur; & quam-
vis compertum habeamus id, quod alias a Con-
gregatione Concilii responsum fuit, Parochum
nempe pinguibus redditibus dotatum quotidie
pro Populo celebrare & applicare debere; eam
verò qui uberioribus hujusmodi redditibus non
gaudeat, festivis tantum diebus id ipsum præsta-
re teneri; quum tamen pariter Nobis perspectæ
sint tum controversiæ super hoc ipso exorta,
nimirum ad quam summam pertingere debeant
Ecclesiæ Parochialis proventus, ut pingues, &
uberes appellari possint; quoniam pingues mi-
nime habendi sunt redditus, etiam copiosi, qui-
bus tamen multiplicia & gravia sint onera ad-
nexa; tum etiam multorum querelæ adversus
hujusmodi decretum, tamquam plus æquo rigi-
dum, excitatæ, Nobis innotescent; Idcirco op-
portunum censemus Fraternitatibus Vestris de-
clarare. Nobis abundè satisfactum fore, Vobis-
que proinde satis esse posse, dum ii, qui anima-
rum curam exercent, Sacrificium Missæ pro Po-
pulo celebrent atque applicent in Dominicis aliis-
que per annum diebus Festis de Præcepto; quum
prædicti Dominici, aliique Festi dies, ii sint,
in quibus, juxta præceptum Concilii Tridentini
sess. 5. cap. 2., & sess. 24. cap. 4. quilibet ani-
marum curâ præpositus Populum sibi commissum
salutariis verbis pascere debet, docendo ea
que scire omnibus necessarium est ad salutem;
iidemque sint dies, de quibus eadem Sancta Syn-
odus statuit, *ut moneat Episcopus Populum dili-
genter, teneri unumquemque Parochiæ suæ interesse,
ubi commode id fieri potest, ad audiendum Verbum
Dei*; & quibus Parochi Subditos suos in Doctri-
na Christiana erudire debent, juxta id quod a
prædicto Concilio in citat. *Cap. 4.* Episcopis præ-
cipitur, *ut nempe saltem Dominicis, & aliis fe-
stivis diebus Pueros in singulis Parochiis, Fidei ru-
dimenta, & obedientiam erga Deum & Parentes,
diligenter ab iis, ad quos spectabit, doceri* curent.

§. 7. Et quia in nonnullis Diœcesibus nume-
rus dierum Festorum de præcepto, de Aposto-
lica nostra auctoritate & consensu, eatenus est
immutatus, ut nempe in aliquibus Festis Chri-
stifideles & Missam audire & ab operibus servi-
libus abstinere debeant; in aliis verò Populo
permisum sit opera servilia exercere, firma re-
manente obligatione audiendi Missæ Sacrificium;
Nos, ut oborta jam dubitationes circa onus
applicationis Missæ Parochialis in hujusmodi
diebus Festis, penitus eliminentur, statuimus
& declaramus, quod etiam iisdem Festis die-
bus, quibus Populus Missæ interesse debet, &
servilibus operibus vacare potest, omnes ani-
marum curam gerentes Missam pro Populo ce-
lebrare & applicare teneantur.

§. 8. Quia verò propria nonnunquam expe-
rientia satis agnovimus, aliquos esse Parochos
adeo pauperes, ut ferme ex eleemosynis, quas
a Fidelibus pro Missarum celebratione accipiunt,
vivere cogantur; eos verò qui, Ecclesiâ Paro-
chiali vacante, ad animarum curam exercen-
dam, sub Vicarii, seu Oeconomi nomine, de-
putantur, aliquibus in locis adeo illiberaliter
tractari, ut exigui redditus ipsis constituti, &
pauca incerta emolumenta eisdem obvenerint,
ægrè ad eorum vitæ necessaria sufficiant; quod
iis quoque non raro evenire solet, qui in ali-
quibus Ecclesiis, habituali cura apud alios ma-
nente, actuali tantum exercitio sunt additi;
proindeque cum istis severè nimis agi videretur,
si diebus festis, quibus potissimum hujusmodi oc-
casio se offert, eisdem vetitum esset eleemosynam
pro applicatione Missæ recipere: Idcirco Nos
tam istorum, quam illorum inopiam summopere
miserantes, eisdemque, quantum Nobis integrum
est, consulere volentes; quamvis, ut supra dictum
est, omnes & singuli prædicti teneantur diebus

Comprehen-
sis illis, qui-
bus tenetur
Populus Mis-
sam audire.

Facultas cõ-
ceditur dis-
pensandi Pa-
rochos pau-
peres ab ap-
plicatione
pro Populo
diebus Fe-
stis.

festis Missam pro Populo celebrare & applicare; attamen, quod pertinet ad prædictos Parochos egentes, unicuique vestrum facultatem concedimus, cum iis, quos revera tales esse noveritis, opportune dispensandi, ad hoc ut, etiam diebus festis huiusmodi, elemosinam ab aliquo pio offerente recipere, & pro ipso Sacrificium applicare, quatenus id ab eo requiratur, liberè & licitè possint & valeant; dummodo ad necessariam Populi commoditatem, in ipsa Ecclesia Parochiali Missam celebrent; ea tamen adjecta conditione, ut tot Missas infra hebdomadam pro Populo applicent, quot in diebus Festis, infra eandem hebdomadam occurrentibus juxta peculiarem intentionem alterius pii Benefactoris obtulerint.

Modò in Eccl. Paroch. celebrent, & totidem Missas pro Pop. applicent.

Vicarij temporanei congruis reditibus ad huc effectum providendi.

Eaque de re cum Collegiis C. Ap. agenda.

De Vicariis perpetuis, vel etiam amovib., servanda Constitutio Sancti Pii V.

II. Missa Conventualis in Eccl. Colleg. Cathed. &c., quotidie celebranda, & pro Benefact. in genere applicanda.

§. 9. Quod autem spectat ad Vicarios, sive Oeconomos Ecclesiarum vacantium, quum a Sacro Tridentino Concilio citat. *sess. 24. cap. 18.*, cuilibet Episcopo tribuatur facultas eos deputandi & constituendi, cum congrua, ejus arbitrio, fructuum portionis assignatione; vestrum erit, Ven. Fratres, cum iis agere, qui vacantis Ecclesie fructus exigunt, ut egenti Vicario, qui exigua huiusmodi certorum fructuum assignatione, paucisque incertis proventibus gaudeat, congruum aliquod augmentum prabeatur, pro onere celebrandi & applicandi Missam pro Populo diebus Festis. Quapropter pro iis locis, in quibus Ecclesiarum vacantium fructus ad commodum Camerae Nostrae Apostolicae exiguntur, opportuna Thesaurario Nostrae Generali mandata dirigimus, quae is denunciare non prætermittere peculiaribus dictorum locorum Collegiis; cum quibus Episcopi Ecclesiasticae Nostrae Ditionis, cæterorumque locorum, in quibus, ut præfertur, Ecclesiarum vacantium fructus ad Camerae prædictam pertinent, officii sui partes in eum finem, de quo supra diximus, interponere debebunt.

§. 10. Ac demum, quoad illos, qui tanquam Vicarii, sive perpetui, sive ad tempus constituti, Animarum curam administrant, quae apud alios habitu residet, ratione alicujus Ecclesie Parochialis, ipsorum Ecclesiarum, seu Monasteriorum, Collegiorum, aut Locis Pii olim unitæ; quamvis a recol. mem. Prædecessore Nostrae S. Pio Papa V. præfinita fuerit certa pars fructuum huiusmodi Vicariis assignanda, prout in ipsius Constitutione, quae incipit: *Ad exequendum*, data Calendis Novembris Anni MDLXXVII. distinctè statuitur; nihilominus ubi præscripta fructuum portio vel nullo modo, vel non integre Vicariis prædictis assignata reperitur, vel etiam ubi ea, quae ad normam prædictae Constitutionis eisdem fuerit attributa, minime sufficiens a vobis reputeretur, propter temporum circumstantias, & signanter pro implendo onere celebrandi & applicandi Missam pro Populo diebus Festis de præcepto, utendum vobis erit potestate, quam fecit Episcopis Synodus Tridentina *sess. 7. cap. 7.*, dum illorum arbitrio permisit, juxta temporum atque injunctorum onerum rationem, congruam prædictis Vicariis fructuum portionem assignare; quam ob causam Nos etiam Fratritatibus Vestris, quatenus opus sit, necessarias omnes & opportunas facultates impertimur; quibuscumque appellationibus, privilegiis, aut exemptionibus, ut in eodem Concilio sancitur, adversus ea, quae salubriter a Vobis constituta fuerint, minime suffragantibus.

§. 11. Haec igitur circa Missam Parochialem statuenda, & Fratritatibus Vestris denuncianda judicavimus. Indeque gradum facientes ad ea quae pertinent ad Missam Conventualem, neminem Vestrum latere putamus Sacrorum Canonum sanctiones, quibus præcipitur, ut singulis diebus in Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, & Collegiatis, tum

Horæ Canonicae debitis modo & forma recitentur, tum etiam Missa Conventualis celebretur; quae adeo clarae sunt, ut nulla super iis oriri possit dubitatio. Eaque de re perpicua pariter & per omnia uniformes existunt Resolutiones ab hac Congregatione Vener. Fratrum Nostrorum Concilii Tridentini Interpretum repetitis vicibus emanatae, quas omnes Apostolica auctoritate Nostra confirmamus & approbamus, earum executionem Vobis enixe inculcantes; ut scilicet Missa Conventualis, quae singulis diebus canitur a Clero prædictarum Ecclesiarum, pro earundem Benefactoribus in genere quotidie applicetur; eodem prorsus modo, quo Missam Parochialem ab iis qui curam Animarum gerunt, pro Populo sibi commissio, singulis saltem diebus Festis de præcepto, applicari debere superius declaravimus.

§. 12. Itaque date operam, ut falsam quorundam opinionem eliminatis, quam in aliquibus Ecclesiis ejusmodi, sive dolo malo, sive per errorem inveciam esse novimus: quod nempe dum Missa Conventualis pro certo aliquo Ecclesie Benefactore, vel grati animi ergo, vel ex vi oneris impositi, celebratur & applicatur, factis impletum censetur debitum applicationis Missae Conventualis. Etenim huiusmodi debitum non quidem respicit singulares aliquos Benefactores, sed Benefactores in genere cujuslibet Ecclesie, cujus servitio addicti sunt quicumque in eadem sine Dignitates, sive Canonicatus, sive Mansionariatus, sive Beneficia Choralia obtinent, & Missam Conventualem suis respectivè vicibus celebrant.

§. 13. Neque minus improbandam noveritis aliorum sententiam, qui satis putant prædictam obligationem impletam esse, dum in eorum Ecclesiis pro Benefactoribus in genere aliqua interdum preces fiunt, vel anniversaria statim diebus Sacrificia pro illis peraguntur. Nemo enim id sibi arrogare debet, ut imposita obligationi alia ratione satisfacere possit, quam ea, quae a Lege Ecclesiastica multoties præscripta sunt; nimirum Missam Conventualem singulis diebus pro Benefactoribus celebrando, eandemque pro illis in genere applicando.

§. 14. Profecto non solum prioribus Ecclesie sæculis, verum etiam temporibus haud longe a nostra ætate remotis, (quod Vos ex Historia Ecclesie didicisse non dubitamus) servabatur olim in singulis Ecclesiis series accurata omnium & singulorum, quorum liberalitate unaquaque aucta fuerat, eorumque nomina Sacris Diptychis; sic enim vocabantur, ideo consignata erant, ut eorumdem recordatio nunquam interiret, utque pro iis tum preces funderentur, tum etiam Missa Sacrificium offerretur; quam ob causam etiam prædictus Catalogus in plerisque Ecclesiis ob oculos Presbyteri Celebrantis apponi consuevit; licet iidem pii Benefactores in suis Donationibus nihil penitus pro se pacti essent, sed tantummodo pro peccatorum suorum remissione se bona sua Deo offerre declarassent. Ecclesiarum siquidem Praesules preces pro iis imperandas esse duxerunt; quamvis illi propria bona offerentes ne verbum quidem ea de re fecissent, sacrorum huiusmodi Diptychorum usus sensim defecit; ob idque in oblivione jacent alicubi complurium Benefactorum nomina. At non idcirco deferere fas est usum & disciplinam orandi pro iis, & sacrificium Missae pro illis offerendi. Atque inde præceptum applicandi Missam Conventualem pro Benefactoribus in genere, originem atque rationem desumit.

§. 15. Quemadmodum verò, loquendo de Missa Parochiali, superius dictum est, varias excusationes afferri solere, ad declinandam illius applicationem pro Populo diebus festis de præcepto; ita pariter usitavit quoad applicationem

Nec suffragatur applicatio pro certo Benefactore.

Nec pariter alterius generis preces, vel statuta anniversaria Sacrificia.

Ratio & origo huiusmodi obligationis.

Cuius declinandae plures causae frustra afferuntur.

quoti-

Statuitur
contrariam
consuetudi-
nem, etiam
immemor.,
non suffra-
gari.

Peculiarem
Celebrantis
obligatio-
nem per
alium im-
pendam.

Elemofy-
nam, quae-
nus opus, de-
sumendam
ex massa di-
stributionis.

His deficien-
tibus, oppor-
tuna paupe-
ribus dispen-
satio conce-
datur.

De secunda
& tertia Mis-
sa Conven-
tuali.

Congreg.
Concilii Re-
spoſa.

quotidianam Miſſae Conventualis pro Benefactoribus in genere. Ut autem superiores illae, sic etiam haec posteriores, providè è medio sublatae fuerunt per opportunas Congregationis Concilii Tridentini resolutiones, quas proinde in his etiam auctoritate Noſtra approbamus, & confirmamus.

§. 16. Nonnulli liquidem obtentu contrariae consuetudinis, etiam immemorabilis, in propria Ecclesia vigentis, se ab hujusmodi onere eximi posse sibi perſuaſerunt. Verum jam pluries responſum fuit, hujusmodi consuetudinem, licet immemorabilem, quae potius abusus & corruptela dicenda est, nemini suffragari.

§. 17. Alii a Miſſa pro Benefactoribus in genere applicanda se excusatos voluissent, ex eo, quod alio quopiam Miſſarum onere obſtricti inveniuntur, vel ratione proprii Canoniciatus, aut alterius Beneficii Ecclesiastici, quod inſimul cum Canonicali praebenda obtinent; vel quia, praeter munus Canonici, seu Beneficiati, aut Mansionarii in Ecclesia Cathedrali, seu Collegiata, quum etiam in eadem, vel in alia Ecclesia Parochialem curam exercent, dum Miſſam Conventualem canunt diebus festis de praecipuo, debent pro Populo sibi commisso eam applicare; ac proinde nequeunt eandem pro Ecclesiae Benefactoribus specialiter offerre. Sed his quoque obviam itum est, jubendo singulis praedictis, ut Miſſam Conventualem, quam canunt, pro Ecclesiae Benefactoribus in genere applicant; pro aliis vero, pro quibus ipsi peculiariter Miſſam applicare tenentur, alterum substituunt, qui ipsorum loco Miſſam hujusmodi celebret, applicetque.

§. 18. Aliorum pariter exceptio fuit, quod Miſſa Conventualis non semper a Canonicis, aut Dignitatibus celebratur, sed aliquando etiam a Beneficiatis, aut Mansionariis; quos minus aequum videtur pro Miſſae celebratione omni elemofyna carere, quae unde defumi valeat, ignoratur. Cui tamen rei pariter consultum est, demandando, ut ea defumatur ex Massa distributionum.

§. 19. Alii denique obtenderunt exiguitatem hujusmodi distributionum, quae, ob detractam elemofynam quotidianam pro Miſſa Conventuali, ad nihilum ferè redactae, vix foret, ut ab aliquo curarentur, cum magno detrimento servitii Ecclesiae praestandi. Tridentina quidem Synodus *sess. 24. cap. 15.* opportunas rationes ostendit, quibus Canonicali Praebendarum inopia valeat provideri. Si verò designatam a Concilio viam, ut ferè evenire solet, nequaquam iniri posse contingat, reliquum erit ad Congregationem Concilii recursum habere; cujus erit, perspecto ex Vestris relationibus rerum statu, auctoritate Apostolica, a Praedecessoribus Noſtris eidem imparita, & à Nobis etiam praesentium tenore confirmata, quotidianam applicationem Miſſae Conventualis pro Benefactoribus in genere, ut alias, ad festos tantummodo dies reducere.

§. 20. Non modo Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, & Collegiatis inunctum reperitur, ut quotidie Miſſa Conventualis in eisdem canatur, sed etiam in Rubricis Generalibus, quarum exactissimam Fraternalitibus Vestris custodiam commendamus, praescribitur, ut certis diebus non una, sed binæ, atque etiam aliquando tres Miſſae Conventuales uno die celebrentur. Itaque quum nuper a Nobis dictum fuerit, primam Miſſam Conventualem quotidie pro Benefactoribus in genere celebrandam, & applicandam esse; nunc expendendum superest, an eorundem Ecclesiarum Capitula Jurisdictioni Vestrae respectivè subjecta adigere debeatis, ut alias quoque Miſſas, si plures, ut praesertur, celebrari contigerit, pro Benefactoribus in genere similiter applicant.

§. 21. Hujusmodi quaestio ab aliquibus ex

Vobis Ecclesiastico zelo flagrantibus supradictae Congregationi Venerabilium Fratrum Noſtrorum Concilii Tridentini Interpretum propolita est. Jamque ante illius propolitionem comperit fuerat, aliis ab eadem Congregatione responſum fuisse, concedendam esse exemptionem ab onere applicandi secundam, ac tertiam Miſſam Conventualem pro Benefactoribus in genere, attenda Canoniciatum, & Beneficiorum tenuitate; ex quo inferri poterat, hujusmodi applicationis debitum manere, ubi de Ecclesiis pauperibus non ageretur.

§. 22. Verum quum hanc definiendae quaestionis regulam apud praedictam Congregationem non admodum veteri observantia firmatam probè noverimus, cumque hujusce dubii solutionem eadem Congregatio nuper judicio Noſtro remittendam esse censuerit; Nos ita judicamus, idque Vobis tenendum indicimus; laudandos nempe, & confirmandos esse, quotquot sponte sua secundam, aut tertiam Conventualem Miſſam pro Benefactoribus in genere applicant; qui verò idem agunt ex vi consuetudinis in ipsorum Ecclesia vigentis, iis imperandum, ut in ea consuetudine perseverent; Ubi vero id usu receptum non invenitur, liberam omnino secundae, tertiaeque Miſſae Conventualis applicationem celebrantibus relinquendam esse, dummodo in commemoratione pro Defunctis, Ecclesiae Benefactorum in genere non obliviscantur.

§. 23. Huic demum Epistolae noſtrae finem imponentes, Fraternalitates Vestras enixe hortamur, ut maximam curam & vigilantiam in id conferatis, ut in Ecclesiarum Vestrarum Choris, praeter devotam celebrationem, debitamque applicationem Miſſae Conventualis, Horae Canonicae non praepropere, sed exactè, pausa nempe interpolata, & maxima, qua decet, reverentia, ac religione canantur.

§. 24. Equidem scimus, in aliquibus Metropolitanis, & Cathedralibus Ecclesiis, inter Canonicos eam opinionem invaluisse, ut se munus suum satis implere contendant, dum Choro praesentes assint, licet ipsi sibi silentium impendant, neque psallentibus Beneficiatis, aut Mansionariis in cantu se adjungant. In hujusce verò opinionis confirmationem, adduci ab iisdem solent inveteratae consuetudines, statuta peculiaris, aut etiam praesentis Ecclesiarum suarum Privilegia. At quum Synodus Tridentina *sess. 24. cap. 12.*, loquens de Dignitatibus, & Canonicis, qui Choro interesse debent, unum eorum officii esse dicat, in Choro ad psallendum instituto, *Hymnis & Canticis Dei nomen reverenter, distinctè, devotèque laudare*; quumque pauca omnino sint Capitula, in quibus eodem modo a Canonicis in Choro assintur, ideoque receptae in universa Ecclesia disciplinae paucos illos adversari dignoscatur; quum insuper opinio illa nunquam in Congregatione Concilii Tridentini interpretationi praepolita, examinata sit, quin statim explosa fuerit, & improbara; quamvis praesumptis consuetudinibus, aliisque fundamentis, & rationibus innixa perhiberetur, Canonicis etiam Ecclesiarum Patriarchalium hujus Noſtrae Urbis super hoc instantibus; quum denique idem judicium prolatum reperitur à pluribus Conciliis Provincialibus, ab hac etiam Apostolica Sede approbatis, & confirmatis; nihil jam reliquum esse videtur, quominus pauciores universorum legi se accommodent. Equidem minimè Nobis comperitum est, quo peculiari titulo suffulti perſuaſum habeant unius vel alterius Ecclesiae Canonici, se muneri suo satisfacere per simplicem in Choro assintiam, absque Divinae Psalmodiae Cantu. Verum, nili illis praesto sit Apostolicum non praesumptum, vel abrogatum, sed legitimum, ac vigen-

Pontifex ab-
solvit ab ap-
plicat. secun-
de, & tertiae
Miſſae, nisi
aliud usu re-
ceptum.

III.
Commendat
exactam in
Choro psal-
lendi ratio-
nem.

Declarat,
etiam Cano-
nicos ubique
teneri ad
psallendum.

Nec suffra-
gari praesum-
pta privile-
gia, aut con-
suetudines.

1744.

Privilegium sive Indultum; jure ac merito vendendum est, ne isti, dum ita se gerunt, Præbendarum, ac distributionum fructus minimè suos faciant, & consequenter ne ad eorum restitutionem teneantur. Quapropter vestrum erit, Venerabiles Fratres, hæc omnia illis aperire, ut neque Nobis, neque Vobis apud Divinum Judicem fraudi sit, si in hujusmodi re, quæ tanti est momenti, utpote quæ ad ipsius Dei cultum proximè spectat, abusus & corruptelas, quas arguendo & increpando evellere debebamus, dissimulatione ac silentio nostro fovisse & confirmasse inveniamur. Interea Fratritatibus Vestris, quas intimo cordis affectu complectimur, Apostolicam Benedictionem amantissimè impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die XIX. Augusti MDCCLXIV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

Dat. die 19.
Aug. 1744.

CIV.

Commendarum Militiæ SS. Mauriti, & Lazari, faciliori erectioni consulitur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI,

Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium.

FRUCTUOSA Militarium Equestrum Ordinum instituta frequenter experti non minus Prædecessores Nostri Romani Pontifices, quàm universi per Christianum ejus Literas Reges, & Principes, propter eximia tum pietatis, tum bellicæ virtutis opera ab hujusmodi Ordinibus eorumque Militibus, ad Dei gloriam & communem Catholicæ Ecclesiæ utilitatem sæpe patrata, in id certatim curas & studia sua contulerunt, ut pluribus honoribus, prærogativis, privilegiis, ac beneficiis eisdem Ordines, eorumque Professores pro varia temporum opportunitate cumulando, & jugi ipsorum stabilitati, & splendidiori dignitati, & assiduis incrementis consulerent. Quorum Nos vestigiis libenti animo inhaerentes, non præmittimus oblatas quasque occasiones arripere, quibus, per Auctoritatis Nostre favorem, prædictorum Ordinum utilitates & commoda augeri posse intelligimus.

Pius V. concedit, Beneficia de jur. rep. laic. in Commendas Militiæ Sancti Lazari erigi posse.

§. 1. Dudum enim felic. recordat. S. Pius Papa V. Prædecessor Noster per suam perpetuè valituram Constitutionem, quæ incipit, *Sicut bonus Agricola*, super reformatione Militiæ Hospitalis S. Lazari Hierosolymitani, editam sub datum Romæ apud S. Petrum Anno Incarnationis Dominicæ MDLXVII. septimo Kalendas Februarii, Pontificatus sui Anno Primo, inter cetera, quæ pro tempore existentis Magno Magistro Militiæ prædictæ asseruit privilegia, et etiam perpetuè eidem licere concessit, ut ipse videlicet pro tempore existens Magnus Magister, quæcumque, quotcumque, & qualiacumque simplicia dumtaxat Beneficia Ecclesiastica, de Jure patronatus Laicorum ex fundatione & dotatione existentia, & personale servitium in Cathedralibus & Collegiatis non requirentia, (accedente tamen consensu Patronorum, de quorum jribus eis, ut præfertur, ex fundatione & dotatione competentibus, per publica documenta, non autem per alia probationum genera, coram pro tempore existentibus Romani Pontificis Vicario in Urbe in Spiritualibus Generali, & Auditore Causarum Curie Camera Apostolicæ, vocatis interesse habentibus, legitime constaret, & sine præjudicio ea obtinentium, ipsisque dumtaxat cedentibus, vel decedentibus), in Præceptorias, Commendas, Cappellas, aut Ecclesias ipsorum Hospitalis & Militiæ perpetuè erigere &

instituire, dictæque suæ Militiæ perpetuè incorporare, applicare, & appropriare, ac illarum Fundatoribus, & Dotatoribus Jus Patronatus & præsentandi dicto Magistro & Conventui ejusdem Militiæ, vel eorum Deputato, personas idoneas ad Præceptorias, Domos, Cappellas, seu Ecclesias, & Hospitalia hujusmodi pro tempore vacantia, perpetuè præservare, seu etiam reservare, & concedere, & sic a Patronis præsentatos, juxta stabilimenta dictæ Militiæ, minimè requisito Ordinarium Locorum, & quorumvis aliorum consensu, in illis instituire, ac aliàs illa conferre, & de eis providere possent: Ita tamen, quod debitus Divinus Cultus per idoneas personas ab Ordinario approbandas, etiam si dicti Ordinis forent, in eisdem exerceretur. Quodque Confirmatio erectionis, & institutionis Præceptoriarum, Commendarum, Cappellarum, aut Ecclesiarum pro tempore sic erectarum, & illarum incorporationis, applicationis, & appropriationis, necnon Jurispatronatus ad illas reservationis, aut concessionis hujusmodi, si citra Montes hujusmodi Beneficia consistenter, infra quatuor, si verò ultra Montes, infra sex menses, à die quo factæ fuissent, à Sede Apostolica impetrari deberet, aliàs illæ, & inde sequuta quæcumque, nulla, & irrita, nulliusque roboris, vel momenti existerent, ac Beneficia hujusmodi in eorum pristinam naturam restituta esse censerentur, & ab eadem Sede impetrari possent.

§. 2. Postmodum verò Anno Domini MDLXXII. piæ memoriæ Gregorius Papa XIII. etiam Prædecessor Noster, per quadam ejus Literas incipien. *Christiani Populi*, datas sextodecimo Kal. Octobris Pontificatus sui Anno Primo, aliam sub invocatione S. Mauriti Martyris, & sub Regula Cisterciensi, per univèrsam Christianum Orbem Militiam erexit, cujus suprema Sedes, & Militum Conventus in Sabaudia perpetuè esset, ac in ipsa Militia unum Magistratum Magnum vocandum, supremam ejusdem Militiæ S. Mauriti dignitatem, pro uno Magistro, qui illius caput existeret, certis modo, & forma tunc expressis, Apostolica auctoritate perpetuè instituit, Magistratumque prædictum tunc in humanis agenti Nobili Viro Emmanueli Philiberto Sabaudia Duci, ejusque Successoribus omnibus Sabaudia Ducibus, certis itidem tunc expressis facultatibus attributis, eadem Apostolica auctoritate concessit, & assignavit.

§. 3. Cui quidem Militia S. Mauriti à se ita erectæ, & constitutæ idem deinceps Gregorius Prædecessor, rationabilibus causis, & præcongnitis Ecclesiæ Dei & Christianæ Reipublicæ utilitatibus adductus, per alias suas posteriores Litteras incipientes, *Pro commissa*, Idibus Novembris ejusdem Anni editas, supradictam Militiam Hospitalis S. Lazari jampridem Magistri regimine destitutam, cum illius Magistratu, ac omnibus, & quibuscumque illius Prioratibus, Præceptoris, Hospitalibus, & aliis Beneficiis Regularibus, eorumque membris, fructibus, & Bonis, jribus, & actionibus universis, necnon Ecclesiis, Cappellis, terminis, & pertinentiis quibuscumque ad eandem spectantibus, quæcumque, quotcumque, qualiacumque, & ubicumque essent, salvis tamen, & exceptis quibusdam, dicta Apostolica Auctoritate in perpetuum univit, annexit, & incorporavit; itaut utraque Militia sic, ut præfertur, unita, in posterum Militia Sanctorum Mauriti & Lazari nuncuparetur, ac præfatus Emmanuel Philibertus, & pro tempore existens Sabaudia Dux, Militiæ Sanctorum Mauriti & Lazari Magister perpetuo esset, & appellaretur.

§. 4. Demum recol. mem. Clemens Papa VIII. similiter Prædecessor Noster Anno Domini MDCLII. per suas sub Annulo Piscatoris die nona

1744.

Militia Sancti Mauriti a Greg. XIII. instituta.

Ab eodem univèrsam Militiæ S. Lazari.

Clem. VIII. confirmat unionem, cum commenda.

Sep-